

“मीठे बच्चे- योगबलद्वारा नै तिमीले आफ्नो विकर्ममाथि विजय प्राप्त गरेर विकर्माजित बन्नु छ ।”

प्रश्न:- कुनचाहिँ विचारले पुरुषार्थी बच्चाहरूलाई पनि पुरुषार्थहीन बनाइदिन्छ ?

उत्तर:- यदि कुनै पुरुषार्थीलाई यो विचार आयो- अभै धेरै समय बाँकी छ, पछि गएर फड्को मार्नेछु । तर बाबा सम्झाउनुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू ! मृत्युको समय निश्चित कहाँ छ र, भोलि-भोलि भन्दा-भन्दै मर्न्यौ भने कमाई के हुन्छ ? त्यसैले जति हुन सक्छ, श्रीमत अनुसार आफ्नो र अरूको कल्याण गरिराख । समयको बारेमा सोचेर पुरुषार्थहीन नबन ।

गीत:- ओम् नमो शिवाए...

ओम् शान्ति । यो त बच्चाहरूलाई सम्झाइएको छ- निराकारले साकार विना कुनै कर्म गर्न सक्नुहुन्न । पार्ट खेलन सक्नुहुन्न । रूहानी बाबा आएर ब्रह्माद्वारा रूहानी बच्चाहरूलाई सम्झाउनुहुन्छ । योगबलबाट नै सतोप्रधान बन्नु छ र विश्वको मालिक बन्नु छ । यो बच्चाहरूको बुद्धिमा छ- कल्प-कल्प बाबा आएर राजयोग सिकाउनुहुन्छ- ब्रह्माद्वारा । र, आदि सनातन देवी-देवता धर्मको स्थापना गर्नुहुन्छ अर्थात् मनुष्यलाई देवता बनाउनुहुन्छ । मनुष्य जो देवी-देवता थिए, पावन थिए, उनै अब परिवर्तन भएर ८४ जन्म पछि पतित बनेका छन् । विश्व जब पारसपुरी थियो, पवित्रता सुख-शान्ति सबै थियो । यो ५ हजार वर्षको कुरा हो । तिथि-मिति सहित बाबाले सारा हिसाब-किताब सम्झाउनुहुन्छ । उहाँ भन्दा उच्च त कोही पनि छैन । सृष्टि वा वृक्ष, जसलाई कल्प वृक्ष भनिन्छ, त्यसको आदि-मध्य-अन्त्यको रहस्य पनि बाबा नै बसेर सम्झाउनुहुन्छ । जो देवी-देवता धर्मका थिए, ती अहिले प्रायः लोप भएका छन् । केवल चित्र मात्र छन् । तिमीले जान्दछौ- सत्ययुगमा लक्ष्मी-नारायणको राज्य थियो । शास्त्रहरूमा त भूल गरिदिएका छन्, जसमा कृष्णलाई द्वापरमा लगिदिएका छन् । बाबा नै आएर बाटो भुलेकालाई बाटो बताउनुहुन्छ । उहाँलाई भनिन्छ- मुक्ति-जीवनमुक्तिको गाइड । सबैलाई मुक्ति-जीवनमुक्ति दिनेवाला एकै हुनुहुन्छ । तिमी जब जीवनमुक्त हुन्छौ, बाँकी सबै आत्माहरू मुक्तिधाममा हुन्छन्, त्यसैले उहाँलाई भनिन्छ मुक्ति-जीवनमुक्ति दाता । रचयिता एउटै हुनुहुन्छ । सृष्टि पनि एउटै छ, विश्वको इतिहास-भूगोल पनि एउटै छ, जुन दोहोरिन्छ । सत्ययुग त्रेता, द्वापर, कलियुग... फेरि हुन्छ संगमयुग । कलियुग हो पतित, सत्ययुग हो पावन । सत्ययुग हुन्छ, त्यो भन्दा पहिला अवश्य कलियुगको विनाश हुन्छ । विनाश भन्दा पहिला स्थापना हुन्छ । सत्ययुगमा स्थापना हुँदैन । भगवान् आउनुहुन्छ तब, जब पतित दुनियाँलाई पावन बनाउनुपर्ने हुन्छ । अहिले बाबा सहज युक्ति बताउनुहुन्छ- देह सहित देहका सबै सम्बन्ध तोडेर देही-अभिमानि बनेर बाबालाई याद गर । बाबा हुनुहुन्छ भक्तहरूलाई फल दिनेवाला । भक्तहरूलाई ज्ञान दिनुहुन्छ- पावन बन्नको लागि । योगले सबैलाई पावन बनाउँछ । ज्ञानसागर आएर मुखद्वारा ज्ञान सुनाउनुहुन्छ । पतितहरूलाई पावन बनाउनुहुन्छ । यस समय सबै आत्माहरू पतित बनेका छन्, त्यसैले बाबालाई बोलाउँछन् किनकि बाबा विना त कसैले पावन बनाउन सक्दैन । यदि पतित-पावनी गंगा हो भने त फेरि पतित-पावन सीताराम भनेर किन बोलाउँछन् ? बुद्धिले भन्छ- परमपिता परमात्मा अवश्य फेरि नयाँ दुनियाँको स्थापना र पुरानो दुनियाँको विनाशको लागि आउनुहुन्छ । कल्पवृक्षको आयु पनि हुन्छ । जुन चीज जीर्ण हुन्छ, त्यसलाई नै तमोप्रधान भनिन्छ । नयाँ दुनियाँ भनिँदैन, यो हो तमोप्रधान दुनियाँ । यी सबै कुरा बुद्धिमा बसाइन्छ, अरूलाई सम्झाउनको

२०७३ भाद्र २९ बुधवार १४-०९-२०१६ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन
 लागि । घर-घरमा सन्देश दिनु छ । यस्तो भन्नु छैन— परमात्मा आउनुभएको छ । युक्तिसँग सम्झाउनु
 छ । भन, दुई बाबा हुनुहुन्छ— लौकिक र पारलौकिक । दुःखको समय पारलौकिक बाबालाई नै याद
 गरिन्छ । सुखधाममा कसैले परमात्मालाई याद गर्दैन । सत्ययुग, लक्ष्मी-नारायणको राज्यमा सुख शान्ति
 पवित्रता सबैथोक थियो । बाबाको वर्सा मिल्यो फेरि पुकार्छन् किन ? वहाँ सुख नै सुख हुन्छ । बाबाले
 दुःखको लागि दुनियाँ रचनुभएन । यो बनिबनाउ खेल हो । जसको पार्ट अन्तिममा छ, २-४ जन्म
 लिन्छन्, बाँकी समय शान्तिधाममा रहन्छन् । बाँकी खेलबाट कोही निस्कियोस्, यो हुन सक्दैन । एक-
 दुई जन्म लियो, बाँकी समय मानौं मोक्षमा हुन्छ, आत्मा पार्टधारी हो । कसैको उच्च पार्ट छ, कसैको
 कम । गायन गरिएको छ— ईश्वरको अन्त्य कसैले पाउन सक्दैन । ईश्वर नै आएर रचयिता र
 रचनाको आदि-मध्य-अन्त्यको रहस्य सम्झाउनु हुन्छ । बाबा सम्झाउनुहुन्छ— म साधारण तनमा
 प्रवेश गर्छु । म जुन तनमा प्रवेश गर्छु, उनले आफ्नो जन्मलाई जान्दैनन् । म यिनको ८४ जन्मको
 कथा सुनाउँछु, कुनै पनि पार्ट परिवर्तन हुन सक्दैन । यो बनिबनाउ खेल हो । यो कसैको बुद्धिमा
 बस्दैन । बुद्धिमा तब बस्छ, जब पवित्र भएर पढ्छन् । राम्रोसँग बुझ्नको लागि ७ दिन भट्टीमा
 बस्नुपर्छ । भागवत आदि पनि ७ दिन राख्छन् । कसैले ७ दिनमा राम्रोसँग बुझ्दछन्, कुनैले त
 भनिदिन्छन्— हाम्रो बुद्धिमा केही पनि बसेन । उच्च पद पाउनु छैन भने बुद्धिमा कसरी बस्छ ? ठीक
 छ, फेरि पनि कल्याण त भयो नि । प्रजा त यस्तै बन्छन्, बाँकी राज्य भाग्य लिनको लागि मेहनत
 छ । बाबालाई याद गर्नले नै विकर्म विनाश हुन्छ । अब गर वा नगर । बाबाको निर्देशन छ— प्यारो
 वस्तुलाई याद गरिन्छ नि । भक्तिमार्गमा पनि भन्छन्— हे पतित-पावन आउनुहोस् । अब उहाँ
 मिल्नुभएको छ । भन्नुहुन्छ— मलाई याद गर्नु भन्ने खिया निस्कन्छ । बादशाही यत्तिकै कहाँ मिल्छ
 र । यादमा नै थोरै मेहनत छ । धेरै याद गर्नेले नै कर्मातीत अवस्था प्राप्त गर्छन् । पूरा याद गरिएन
 भने विकर्म विनाश हुँदैन । योगबलबाट नै विकर्माजीत बन्नु छ । लक्ष्मी-नारायण यति पवित्र कसरी
 बने ? जबकि कलियुगको अन्त्यमा कोही पनि पवित्र छैनन् । यस समय गीता ज्ञानको अध्याय
 दोहोरिइरहेको छ । शिव भगवानुवाच, भूल त सबैबाट भइरहन्छ । म आएर सबैलाई अभूल बनाउँछु ।
 जति पनि शास्त्र छन्, यी सबै हुन् भक्तिमार्गका । बाबा भन्नुहुन्छ— मैले जे भनेको थिएँ, त्यो कसैलाई
 पनि थाहा छैन । जसले मद्दारा सुने, उनीहरूले २१ जन्मको प्रारब्ध पाए, फेरि ज्ञान प्रायः लोप हुन्छ ।
 तिमीले नै चक्कर लगाएर फेरि यो ज्ञान सुनिरहेका छौ ।

तिमीले जान्दछौ— हामीले कलमी लगाइरहेका छौं, मनुष्यबाट देवता बनाउने । यो हो दैवी वृक्षको
 कलमी । उनीहरूले त ती वृक्षहरूको कलमी लगाइरहन्छन् । बाबा आएर भिन्नता बताउनुहुन्छ ।
 तिमीले देखेका पनि छौ— उनीहरूको के योजना छ, तिम्रो के योजना छ ! उनीहरूले परिवार
 नियोजन गर्छन् ताकि दुनियाँ नबढोस् । बाबाले त धेरै राम्रो कुरा बताउनुहुन्छ— अनेक धर्म विनाश
 हुन्छन् र देवी-देवता धर्मको परिवार स्थापना हुन्छ । सत्ययुगमा एकै आदि सनातन देवी-देवता
 धर्मको परिवार थियो, अनेक परिवार छँदै थिएन । यस समय यहाँ हेर कति परिवार छन् । गुजराती
 परिवार, सिक्ख परिवार... वास्तवमा भारतको एकै परिवार हुनुपर्छ । धेरै परिवार भएमा अवश्य
 खिटपिट हुन्छ । फेरि गृहयुद्ध हुन्छ । परिवारमा पनि गृहयुद्ध हुन्छ । जस्तै क्रिश्चियनको परिवारमा
 पनि दुई भाइ आपसमा मिल्दैनन् । विभाजन हुन्छ । पानी पनि बाँडिन्छ । सिक्ख धर्मवाला सम्झन्छन्—
 हामी आफ्नो धर्मको परिवारलाई धेरै सुख दिन सकौं । मोह हुन्छ नि । मेहनत गरिरहन्छन् । जब

अन्त्य समय आउँछ, अनि आपसमा लड्न थाल्छन्। विनाश त हुनु नै छ। धेरै बम्ब बनाइरहन्छन्। ठूलो लडाईं जब भएको थियो, त्यतिबेला दुई बम्ब खसाएका थिए। अहिले त धेरै बनाएका छन्। बुझ्ने कुरा हो नि। तिमीले सम्झाउनु छ— यो उही महाभारत लडाईं हो। ठूला-ठूला मानिसले पनि भन्छन्— यदि लडाईं बन्द नगरे सारा दुनियाँलाई आगो लाग्छ। तिमीले जान्दछौ— आगो त लाग्नु नै छ।

बाबाले आदि सनातन देवी-देवता धर्मको स्थापना गर्नुहुन्छ। राजयोग हो नै सत्ययुगको लागि। जुन देवता धर्म प्रायः लोप भएको छ— त्यही फेरि स्थापना गर्नुहुन्छ। अहिले कलियुग हो, यसपछि सत्ययुग हुनुपर्छ। अहिले कलियुग विनाशको लागि यो महाभारी महाभारत लडाईं हुन्छ। यो सबै राम्रोसँग धारण गरेर सम्झाउनु छ किनकि मनुष्य हुन् आसुरी सम्प्रदाय, यसैले खबरदारी राख्नु छ। कल्प पहिले जस्तै जे विघ्न पर्नु छ, त्यो अवश्य पर्छ। यो बनिबनाउ ड्रामा हो। हामी बाँधिएका छौं। यादको यात्रा कहिल्यै भुल्नु हुँदैन। गीत पनि छ नि— रात के राही थक मत जाना.... यसको अर्थ कसैले बुझ्न सक्दैन। रात पूरा भएर दिन आउँदछ। आधाकल्प पूरा भयो, अब सुख सुरु हुन्छ। बाबाले मनमनाभवको अर्थ पनि सम्झाउनुभएको छ। केवल गीतामा कृष्णको नाम लेखनाले त्यो तागत रहेन। कृष्णलाई कहिल्यै सर्वशक्तिमान् भन्न सकिँदैन। उनले त पूरा ८४ जन्म लिन्छन्। त्यसैले गीतामा त्यो तागत रहेन। अब हामीले सबै मनुष्य-मात्रको कल्याण गरिरहेका छौं। कल्याणकारी जो बन्छ, उनलाई वर्सा मिल्छ। यादको यात्रा विना कल्याण हुन सक्दैन। यस समय सबै विपरीत बुद्धि छन्। भनिदिन्छन्— परमात्मा सर्वव्यापी हुनुहुन्छ। तिमीले सम्झाउनु छ— उहाँ बेहदका बाबा हुनुहुन्छ। बेहदका बाबाबाट नै बेहदको वर्सा मिल्छ। तिमीले नै ८४ जन्म लिन्छौ। अहिले तिमीले यथार्थमा देखेका छौ। ज्ञान त तिमीले सुनिरहन्छौ। दिन-प्रतिदिन तिम्रो पासमा धेरै नयाँ-नयाँ आइरहन्छन्। अहिले नै यदि ठूला-ठूला आए भने त फेरि समय लाग्दैन। भट्ट प्रत्यक्षता हुन्छ नि। हंगामा हुन्छ, त्यसैले युक्तिसँग बिस्तारै बिस्तारै चलिरहन्छ। यो हो नै गुप्त ज्ञान, कसैलाई थाहा पनि लाग्दैन— यिनले के गरिरहेका छन्। भक्तिमा हुन्छ दुःख, ज्ञानमा हुन्छ सुख। रावणसँग तिम्रो युद्ध कसरी हुन्छ, यो त तिमीले नै जानेका छौ, अरू कसैले जान्न सक्दैनन्। भगवानुवाच, तमोप्रधानबाट सतोप्रधान बन्नु छ भने मलाई याद गर अनि पाप विनाश हुन्छ। पवित्र बन्यौ भने साथमा लैजान्छु। मुक्ति त सबैलाई मिल्नु छ। सबै रावणराज्यबाट मुक्त हुन्छन्। तिमीले भन्छौ— शिवशक्ति ब्रह्माकुमार-कुमारीले नै श्रेष्ठाचारी दुनियाँ स्थापना गर्छन्, परमपिता परमात्माको श्रीमतमा, कल्प पहिले जस्तै गरी ५ हजार वर्ष पहिले श्रेष्ठाचारी दुनियाँ थियो। यो बुद्धिमा राख्नुपर्छ। मुख्य प्वाइन्टहरू जब बुद्धिमा धारण हुन्छ, तब यादको यात्रामा रहन सक्छौ। कसैले सम्झन्छन्— अभै समय छ, पछि गएर पुरुषार्थ गरिहाल्छु। तर मृत्युको नियम कहाँ छ र। भोलि नै मरँ भने त ! त्यसैले यस्तो नसम्भ— अन्त्यमा फड्को मार्छु। यो विचारले अभै गिराइदिन्छ। जति हुन सक्छ पुरुषार्थ गर्दै गर। श्रीमतमा हरेकले आफ्नो कल्याण गर्नु छ, आफ्नो जाँच गर्नु छ— कति बाबालाई याद गर्छु र कति बाबाको सेवा गर्छु ? रूहानी ईश्वरीय सेवाधारी तिमी हो नि। तिमीले आत्माहरूको उद्धार गर्छौ। आत्मा पतितबाट पावन कसरी बन्न सक्छ, त्यसको युक्ति बताउनुहुन्छ। कृष्णलाई याद गरेर विकर्म विनाश हुँदैन। उनी त राजकुमार थिए, उनले प्रारब्ध भोगे, उनको महिमाको पनि आवश्यकता छैन। देवताहरूको महिमा के गर्ने ! हो, बर्थ डे त सबैले मनाउँछन्। यो सामान्य कुरा

२०७३ भाद्र २९ बुधवार १४-०९-२०१६ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन हो । बाँकी उनीहरूले के गरे, सिँढी त भर्दै नै आउँछन् । राम्रो वा नराम्रो मनुष्य त हुन्छन् । हरेकको पार्ट आ-आफ्नो छ । यो हो बेहदको कुरा । मुख्य हाँगा-बिँगा गनिन्छ । बाँकी पातहरू त अनेक छन् । तिनलाई कहाँसम्म तिमीले गन्ती गरिहन्छौ । बाबा सम्झाइरहनु हुन्छ— प्यारा बच्चाहरू ! मेहनत गर, सबैलाई बाबाको परिचय देऊ ताकि बाबासँग बुद्धि योग जुट्न सकोस् । बाबा भन्नुहुन्छ— सबैलाई भन, पवित्र बन्यौं भने मुक्तिधाममा जान्छौं । दुनियाँलाई कहाँ थाहा छ र— महाभारत लडाईँद्वारा के हुन्छ ? यो यज्ञ रचिएको छ किनकि नयाँ दुनियाँ हुनुपर्छ । हाम्रो यज्ञ पूरा भएपछि सबै यस यज्ञमा स्वाहा हुनु छ । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलध्ने बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) सच्चा-सच्चा ईश्वरीय सेवाधारी बनेर सबै आत्माहरूलाई उद्धार गर्ने सेवा गर्नु छ । सबैको कल्याण गर्नु छ । सबैलाई बाबाको परिचय दिनु छ ।
- २) सबैभन्दा प्रिय वस्तु (बाबा)लाई प्यारसँग याद गर्नु छ । बनिबनाउ ड्रामामा अटल रहनु छ । विघ्नहरूसँग डराउनु हुँदैन ।

वरदानः— सहजयोगको स्वभाव स्वाभाविक बनानेवाला हर सबजेक्टमा परफेक्ट भव

जसरी बाबाको बच्चा हुँ— यसमा कुनै प्रतिशत छैन, त्यसैगरी निरन्तर सहजयोगी वा योगी बन्ने स्टेजमा अब प्रतिशत खतम हुनुपर्छ । स्वभाव स्वाभाविक हुनुपर्छ । जस्तै कसैको विशेष स्वभाव हुन्छ, त्यस स्वभाव वश नचाहेर पनि चलिरहन्छन् । त्यसैगरी यो पनि स्वभाव बनोस् । के गरूँ, कसरी योग लगाऊँ— यो कुरा खतम भयो भने हर बारेमा परफेक्ट बन्छौ । परफेक्ट अर्थात् इफेक्ट र डिफेक्टबाट पर ।

स्लोगनः— सहन गर्नु छ भने खुशीले गर, मजबुरीले होइन ।